

Clara Munck: På den konservative folketingsgruppes vegne vil jeg også gerne udtrykke min tilfredshed med, at de 4 store partier i dag står sammen om de forbedringer, der nu skal gennemføres for folke-, invalide- og enkepensionister. Det fremgår jo af betænkningen, at den konservative folketingsgruppe vil anbefale, at man stemmer for de af den højtærede socialminister stillede ændringsforslag.

Vi er også enige i bemærkningerne dertil, og jeg skal kun fremhæve et enkelt af ændringsforslagene, nemlig nr. 13, der jo meget beskedent udtaler: „§ 5, stk. 5, udgår.“ Det er for os et meget væsentligt ændringsforslag. Disse få ord dækker over, at det er lykkedes under udvalgsarbejdet at få ophævet den bestemmelse, der fandtes i det oprindelige lovforslag, og hvorefter opnåelse af indekstillaeg skulle medføre nedslag i så meget fuld folkepension, som vi er nået frem til på det tidspunkt, hvor indekstillaeg er aktuelle. Det er min opfattelse, at tiden mellem disse lovforslags første og anden behandling jo i høj grad har måttet forøge frygten blandt sparere for det hensigtsmæssige i at foretage opsparingen, og derfor anser vi det for meget væsentligt, at vi altså i dag kan stå enige om et ændringsforslag af den art, den højtærede socialminister har fremsat. Nu kommer vi nemlig i den situation, vi fra konservativ side mener er retfærdig og rigtig, at staten, der jo har et ansvar for inflationen, som sparere ikke har, lever op til lovgivningen om den indtægtssikrede aldersopsparing og aldersforsikring, der blev påbegyndt i 1956 og har været virkende fra 1957.

Da den højtærede socialminister fremsatte de lovforslag, vi behandler nu, vakte det megen opmærksomhed, og jeg kan sige uro, i den konservative folketingsgruppe, at socialministeren understregede, at regeringspartierne daværende stilling til indekssparerne byggede på en formodet årlig stigning i pristallet på 3½ pct., ikke blot frem til året 1972, men også fremover, og ikke mindst på denne baggrund understregede jeg det påkrævede i, at staten påtog sig sin del af risikoen for inflationsudviklingen, og udtrykker tilfredshed med, at det altså sker nu.

Vi havde i den konservative folketingsgruppe gerne set, at man under udvalgsbe-

handlingen kunne være nået frem til en ændring i den nye opbygning, der går tilbage til den tidligere opbygning af pensionslovgivningen ved indførelsen af tillæg. Det var imidlertid ret hurtigt klart, at noget sådant ikke var muligt, og vi har derfor til gengæld sammen med partiet venstre i betænkningen understreget, at for os at se må pensionstillæggene i løbet af meget få år kunne indarbejdes i folkepensionens grundbeløb. Vi mener, at det er en udvikling, det ville være rimeligt for folketingsretten at varetage, og vi mener, at befolkningen må have krav på, at grundbeløbene hæves sådan, at den dækningsprocent, vi er forpligtet til i henhold til international konvention, også virkelig bliver opfyldt.

Når man nu har villet beholde tillæggene, er jeg ganske enig med det ærede medlem hr. Søren Andersen i, at man herigennem gennemfører et uheldigt tilbageskridt rent administrativt. Allerede det ærede medlem hr. Niels Mørk pegede på, at administrationen fra nu af og frem til det tidspunkt, hvor disse love er endeligt udbygget, bliver temmelig voldsom. Det er der vist ingen, der vil benægte, og det er også fremgået af udvalgsarbejdet. Til gengæld tror jeg altså ikke på, at loven, således som den nu udformes, vil betyde nogen administrativ lettelse efter 1970. Og man skulle faktisk tro, at når vi i dag lovgiver og vi alle sammen ved, hvad administrationsfordyrer betyder, og alle sammen ved, hvad forenkling og rationalisering betyder, at så var vi nået et skridt videre, end til at gå ind for en lovgivning, der gør det hele endnu mere besværligt, end det er allerede i dag.

Man kunne selvfølgelig også sige, at det er lidt grelt at pålægge tjenestemænd denne meradministration, da tjenestemænd jo indtil nu er de eneste, der ikke skal have nogen glæde og interesse i et lovforslag af denne art. Da den højtærede socialminister fremsatte lovforslagene, understregede den højtærede socialminister selv, at disse lovforslag endnu ikke var gældende for tjenestemændene, og vi havde håbet, at vi under udvalgsbehandlingen kunne være nået et skridt længere, sådan at det ikke ved lovforslagene vedtagelse også var et uafgjort spørgsmål, hvorledes tjenestemændene skulle placeres i relation til denne lovgivning. Det har været noget af en skuffelse, at det